

Arrest

nr. 69 319 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 maart 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 2 februari 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers asielaanvraag. Hiertegen gaat verzoeker in beroep.

1.4. Op 12 april 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 20 mei 2010 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van verzoekers asielaanvraag.

1.6. Op 18 juni 2010 wordt de aanvraag van 12 april 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

1.7. Op 30 augustus 2010 wordt verzoekers aanvraag van 16 december 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

1.8. Op 8 april 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 12 juli 2011 wordt de aanvraag van 12 april 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

1.10. Op 26 juli 2011 wordt de aanvraag van 8 april 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9 ter - § 3, 2 ° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkenen toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een UNMIK ID voor op naam van H. E. {...} uitgereikt op 21.03.2006 en geldig tot 20.03.2008.

Uit § 2 van Art 9 ter volgt dat de gegevens vereist door § 2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9 ter) en die dus sluitend moeten zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. Geboorteplaats en –datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9 ter verlopen IK levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhevig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9 ter § 2 en § 3 – 2 °).

Er worden medische elementen aangehaald door H. E. {...}. Bijgevolg dient in de eerste plaats H. E. {...} zijn identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een identiteitsbewijs van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt te ISTOG op 02.08.1989. Betrokkene beweert echter over de KOSOVAARSE nationaliteit te beschikken. Aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart kan zijn bewering niet gestaafd worden. Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een rijbewijs voor. Dit rijbewijs vermeldt niet de nationaliteit van betrokkene. Uit art. 9 ter, § 2, 1° vloeit voort dat het identiteitsdocument of bewijselement waarmee men de nationaliteit van betrokkene wenst aan te tonen, de nationaliteit van betrokkene dient te bevatten. Aldus ontbreekt één van de constitutieve elementen van de identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9 ter, § 2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt het volgende:

“4.2.1. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat niet aan de documentaire verplichtingen niet voldaan zou zijn. Door evenwel op onjuiste wijze rekening te houden met verzoekers identiteitsdocumenten en de situatie waarin de verzoeker zich bevindt, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig gehandeld. Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, AP.M 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afi. 867, 393).

4.2.2. Artikel 9ter Vreemdelingenwet laat het de verzoeker toe om in bijzondere medische omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de aanvraag in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat de verzoeker zijn identiteit niet aantoonde in de aanvraag conform art. 9ter, § 2 Vreemdelingenwet. Meer bepaald zou hij geen identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van zijn identiteit weergeven hebben voorgelegd.

4.2.2.1. Hierna wordt het art. 9ter Vreemdelingenwet integraal weergegeven (...)

4.2.2.2. Het is niet redelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoekers aanvraag als onontvankelijk te verwerpen terwijl hij identiteitsdocumenten voorlegde conform de wettelijke voorwaarden. Inderdaad, de verzoeker legde de volgende documenten voor waaruit verzoekers identiteit blijkt:

o Nationaal paspoort UNMIK — zie stuk 1 verzoekschrift overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet;

o Nationale identiteitskaart - zie stuk 2 verzoekschrift overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet;

o Duits rijbewijs — zie stuk 3 verzoekschrift overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet.

Uit deze identiteitsdocumenten blijkt verzoekers identiteit wel degelijk. A) De documenten vermelden zijn volledige naam, geboorteplaats en — datum en nationaliteit; B) De documenten waren uitgereikt door de bevoegde autoriteiten. In het verleden was de Joegoslavische autoriteit bevoegd. De verzoeker legde zijn voormalige nationale identiteitskaart voor van de Federale Republiek Joegoslavië. Omwille van de oorlog in de Balkan heeft de IJNMIK een tijd de administratie verzorgd. De verzoeker legde zijn UNMIK ID voor. C) De documenten bevatten een pasfoto en laten toe de fysieke band vast te stellen tussen de documenten en de titularis ervan. D) De documenten zijn niet opgesteld op loutere basis van verklaringen.

4.2.2.3. Het is werkelijk tergend dat de Dienst Vreemdelingenzaken tracht voor te houden dat verzoekers nationaliteit niet bewezen is. A) Allereerst, gaat deze argumentatie in tegen de eigen beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken én het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken. Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt zelf dat de verzoeker de Kosovaarse nationaliteit heeft in de volgende zeer recente beslissingen - de beslissing om het grondgebied te verlaten - bijlage 13 quinquies - dd. 28/07/2011; - de beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 12/07/2011. B) Ten tweede, is de Dienst Vreemdelingenzaken evident op de

hoogte dat de Kosovaarse autoriteiten nog maar zeer recent de onafhankelijkheid hebben uitgeroepen en dat deze onafhankelijkheid door de Servische autoriteiten niet aanvaard wordt. De verzoeker heeft bovendien Kosovo verlaten vóór de onafhankelijkheid. Besluit Het is derhalve niet redelijk vanwege de Dienst Vreemdelingenza ken om nu 'pour les besoins de la cause' plots te twifelen aan zijn identiteit met inbegrip van zijn nationaliteit terwijl diezelfde Dienst Vreemdelingenzaken de Kosovaarse nationaliteit van de verzoeker in zijn zeer recente administratieve beslissingen bevestigt.

4.2.3. De toepassing die de Dienst Vreemdelingenzaken maakt van het art. 9ter Vreemdelingenwet is bijgevolg te verregaand en onredelijk te noemen. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.1.4. Artikel 9ter, §§ 1, 2 en 3, 2° van de Vreemdelingenwet, luiden als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...) 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)"

2.1.5. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vormt een aspect van de subsidiaire bescherming dat om organisatorische en praktische redenen afgesplitst werd van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de "identiteit/nationaliteit" van verzoeker ter discussie staat.

2.1.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 8 april 2011 een kopie van een UNMIK-document, waarvan de geldigheidsduur verlengd werd tot 20 maart 2010, een kopie van een identiteitskaart van de Socialistische Republiek Joegoslavië, uitgereikt op 2 augustus 1989, en een kopie van een rijbewijs voegde. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker deze documenten ook al voorlegde bij zijn asielaanvraag. Verzoeker specificeerde in zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet afkomstig te zijn uit Kosovo.

2.1.8. De bestreden beslissing stelt aangaande de door verzoeker neergelegde documenten:

"Betrokkene legt bij zijn aanvraag een UNMIK ID voor op naam van H. E. {...} uitgereikt op 21.03.2006 en geldig tot 20.03.2008.

{...} Een op datum van indiening van de aanvraag 9 ter verlopen IK levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9 ter § 2 en § 3 – 2 °).

{..} Betrokkene legt een identiteitsbewijs van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt te ISTOG op 02.08.1989. Betrokkene beweert echter over de KOSOVAARSE nationaliteit te beschikken. Aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart kan zijn bewering niet gestaafd worden. Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een rijbewijs voor. Dit rijbewijs vermeldt niet de nationaliteit van betrokkene. Uit art. 9 ter, § 2, 1 ° vloeit voort dat het identiteitsdocument of bewijselement waarmee men de nationaliteit van betrokkene wenst aan te tonen, de nationaliteit van betrokkene dient te bevatten. Aldus ontbreekt één van de constitutieve elementen van de identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9 ter, § 2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk."

2.1.9. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat of ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben.

2.1.10. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die (oud) artikel 9ter introduceerde in de Vreemdelingenwet, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpcedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van

de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

2.1.11. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een bewijs van identiteit in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft. Deze zijn van belang aangezien later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (zie ook RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.1.12. Bovenvermeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormde de aanleiding van de vervanging van (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door het in punt 2.1.4. geciteerde artikel 9ter (nieuw) van de Vreemdelingenwet. In de memorie van toelichting kan daaromtrent het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet”. (Parl.St. Kamer, 2010-2011, 530771/001 p.145).

2.1.13. Tweede vraag die zich in deze stelt is of een identiteitskaart van een niet langer bestaande staat, namelijk de Republiek Joegoslavië, een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een identiteitskaart van een niet langer bestaande staat blijft uiteraard in principe het bewijs van identiteit vormen. Het is niet omdat een staat ophoudt te bestaan dat een ex-onderdaan daarvan hierdoor zijn identiteit verliest. Alleszins blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekers identiteit op enig ogenblik in vraag werd gesteld. De Raad leest meer bepaald in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2010 waarbij de asielaanvraag van verzoeker van 24 maart 2009 werd afgewezen: *“Uw identiteit {...} worden in deze beslissing immers niet in twijfel getrokken.”* Blijkens het administratief dossier werd verzoekers identiteit ook niet in twijfel getrokken door de Raad in zijn arrest nr. 43 640 van 20 mei 2010.

2.1.14. Kernvraag in deze is dan ook of een identiteitskaart van een niet langer bestaande staat een bewijs van nationaliteit kan vormen. Een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat kan na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet meer volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de betrokkene kan bestaan (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Het gegeven dat een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat wordt overgemaakt houdt dus niet ipso facto in dat de nationaliteit niet aangetoond wordt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Te dezen kan nog mutatis mutandis dienstig verwezen worden naar de memorie van toelichting bij artikel 9ter (nieuw) van de Vreemdelingenwet waarin kan gelezen worden dat een oud nationaal paspoort kan volstaan: *“Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart .Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid,*

voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St., Kamer, 2010-2011, 530771/001 p.145).

De vraag of een vervallen paspoort al dan niet volstaat ten bewijze van de nationaliteit behoort tot de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, en, bij het juridictionele toezicht daarop, tot de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Gelet op de diverse documenten die verzoeker heeft voorgelegd, waaronder een identiteitskaart van de Republiek Joegoslavië, die nadien is uiteengevallen in onder meer Servië, Montenegro en Kosovo, doch die de woorden ‘Kosovo’ vermeldt alsook het UNMIK-document waar ook het woord ‘Kosovo’ in wordt vermeld en verzoeker aangeduid staat als ‘*habitual resident of Kosovo*’, alsook de vaststelling dat verzoeker blijkens het administratief dossier inderdaad steeds verklaard heeft de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, zowel tijdens de asielprocedure als tijdens de diverse regularisatieprocedures en dit nooit ter discussie werd gesteld, kan verzoeker gevolgd worden in zijn betoog dat zijn nationaliteit afdoende bewezen is. Verzoeker maakt derhalve met zijn betoog aannemelijk dat de verwerende partij in voorliggend geval op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat hij niet zou hebben aangetoond wat zijn actuele nationaliteit is.

De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Een motivering van een beslissing die geen rekening houdt met de gegevens van het administratief dossier en gegevens vermeld op een verstrekte identiteitskaart kan onmogelijk deugdelijk zijn. Derhalve wordt ook de materiële motiveringsplicht geschonden. Een beslissing die er toe strekt stukken niet te weerhouden als bewijs van nationaliteit waarbij de twijfels aangaande de voorgehouden nationaliteit geen steun vinden in het administratief dossier, schendt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER